

Phạm Thị Minh Hưng

Ngày ấy quê hương Việt Nam khói lửa, gia đình chia cắt, tình yêu đầu đời tan nát, chia lìa...

Giấc mơ êm đẹp của tôi tan biến theo thời gian và không gian như định mệnh đã an bài cho số phận đất nước và dân tộc. Nước mắt nhà tan!

Tôi ngồi đây chìm trong suy tư, nuốt lệ khóc thầm, luyện thương, tiếc nuối cuộc tình dang dở.

Mỗi mùa thu là một lần nỗi sầu tê tái quay về. Tôi bơ vơ lạc lõng trên những con đường kỷ niệm, bằng khung tim về hư vô, tiếng chuông giáo đường xa xa vọng lại...

Có bùa phép nào cho tôi trở lại ngày xưa yêu dấu? Biết bao giờ có nhau, sống ấm êm trong mái nhà xinh xắn như mơ ước?

Làm sao niu kéo được thời gian? Biết gọi về đâu nỗi sầu mênh mang và hoài vọng?

Thương tình ta tan nát! Thương ước mộng không thành!
Thương quá Việt Nam!

CHỜ MONG

Xin hãy về đi em vẫn chờ,

Từng ngày mong mỗi bước anh đi.

Xuân này chắc hẳn là vui lắm,

Anh nhớ về ... ấm áp tình quê...

Tiền biệt hôm nào, mắt ướt mi,

Nhớ thương chìm đắm mộng xuân thì.

Anh hãy về đón Xuân Canh Tý,

Cùng nhau sưởi ấm giấc tình si...

Hứa nha anh, về thăm quê hương,

Xin đừng hờ hững, nát canh trường.

Bụi xa rũ bỏ - tình chan chứa,

Em chờ em đợi bóng người thương...

Phạm Thị Minh Hưng

HƯ ẢO TÌNH RƠI

Tình như mộng ảo lạc hư vô
Không gian lắng đọng nỗi mong chờ
Đi tìm lối mộng sâu xa vắng
Mây bay gió thoảng bến hoang vu...

Tim đâu cho thấy cõi hư vô
Chát ngát biển chiều sóng nhấp nhô
Cát vàng câm nín như ngừng thở
Nửa trái tim khờ bỗng xác xơ!

Làm sao ngăn được giấc ngu ngơ
Bâng khuâng biển nhớ tình bơ vơ
Sóng xanh nước biếc hôn bờ cát
Nghìn năm tình biển mộng và thơ...

Hư ảo tình ơi, cơn mộng du
Biết ai thương nhớ ai hững hờ
Không có - có không - Đòi rạn vỡ
Chập chờn ảo ảnh tình hay mơ?

Phạm Thị Minh Hưng

MONG MANH

Tình như chiếc lá mong manh,
Thu vàng úa rụng lìa cành xót xa.
Phù du một kiếp phù phiêu,
Mây bay nước chảy la đà sắc không.

Tàn phai rơi rớt mênh mông,
Tay cầm chiếc lá mùa đông hững hờ
Biển chiều sóng vỗ xô bờ,
Nát tan bọt trắng giấc mơ bèo bọt.

Hoàng hôn vạt nắng phai hồng,
Áo em tím quá, tình nồng khói sương.
Nụ cười tím buổi chiều buồn,
Xin đừng nhỏ giọt sầu thương bẽ bàng.

Chiều rơi tĩnh lặng mơ màng,
Còn bao lâu nữa - Ánh trăng bạc màu.
Có ai biết được nông sâu,
Tình ơi thôi nhé nhuộm màu ly tan.

Phạm Thị Minh Hưng

GIẤC MƠ NỒNG NÀN

Hôm qua giấc mộng lạ thường,
Trở về thủa ấy nồng hương đại khờ.
Người mơ có gặp bao giờ,
Mà sao bay bổng lạc bờ trăng sao.
Mộng say tựa chén rượu đào,
Ai cho hiu hắt trải vào mùa ngâu.
Câu Ô Thước nổi dãi dâu,
Ngu Lang - Chúc Nữ nổi đau hồng trần.
Hàng me rũ bóng Duy Tân,
Áo ai thấp thoáng trắng ngần kiều sa.
Đêm đông buốt giá lụa là,
Cầm tay, tình đã cách xa vạn lần...
Bàn tay những ngón phân vân,
Nổi đau như đã thoáng gần môi hôn.
Đâu rồi! Giấc mộng vuông tròn,
Tình ra một thoáng nồng nàn - Tình vui!
Thì thôi! Mộng vỡ tan rồi,
Giật mình nuôi tiếc, bóng soi hình hài.
...
Câu thơ dẹt giữa tàn phai,
Trăm năm một giấc mơ này, có nhau!

Phạm Thị Minh Hưng

Thu Mong Chờ

Lá rụng mấy mùa em chờ ai
Hiên ngoài lạnh giá mấy thu dài
Mong ngóng chi người đi biệt
Sầu thương day dứt sắc hương phai.
Biển chiều lộng gió em chờ ai
Cô đơn đếm bước những ngậm ngùi
Buồn trông cánh hạc mờ xa mãi
Em đứng chờ ai giữa biển khơi.
Em chờ ai mà lòng hoang dại
Tiếc thương nhiều ngày cũ âm êm
Người đã đi sao em cứ đợi
Lá úa rơi đầy đếm bước đơn côi.
Em hát mãi bài ca "Mùa thu chết"
Nhớ nhung hoài lòng có lúc nào vơi
Còn không anh cụm Thạch Thảo trên đồi
Xin nhớ nhé thu sầu em mãi đợi.

Phạm Thị Minh Hưng

LỜI TÌNH MONG MANH

Tình có xanh như cỏ
Lấp vũng sâu hoang vu
Trái tim hồng khô héo
Sương thu giăng mịt mù...
 Tình lạc bước u mê
 Lá thu vàng tái tê
 Lất lay chiều mưa lạnh
 Sao nghe hồn chênh vênh...
 Hay chẳng thu vầy gọi
 Từ xa vắng mù khơi
 Tình sao hoài lận đận
 Ngôn ngang nổi trầm luân?
 Hoàng hôn mùa lá mục
 Thăm thẳm một vực sâu
 Vết thương tình ảo não
 Lẽ nào anh không đau?
Có nghe lời cùng tận
Gọi suốt đời ăn năn
Đất trời mênh mông quá
Đời lạc bước trăm năm!
 Ngày đông buồn lão đảo
 Ngọn cỏ hồn xanh xao
 Lạnh tanh như lòng đá
 Tình mong manh mỗi mòn!

Phạm Thị Minh Hưng

NỐT LẶNG PHÍM DƯƠNG CẦM

Tiếng đàn thần thò, nhịp tim buông chậm
Dấu tình sầu còn vương vấn ngày đêm
Hơi thở nghẹn ngào hay là gán lệ
Bởi mong chờ dấu mòn môi chưa quen.

Phím dương cầm đứng im nơi dấu lặng
Tái tê người bên nốt nhạc xanh xao
Có còn không chút dư tình thảng Chạp
Mong manh đất trời... Hay thất lạc nhau.

Thình không ngọn sóng lao đao đáy vực
Tiếng đàn ai bay bổng cõi mơ hồ
Tìm đâu hư vô gõ xuống cung tơ
Thoáng qua rồi có kịp níu giấc mơ!

Tuyết lạnh lẽo phủ hàng cây bạch lạp
Đông úa tàn cây cỏ dấu trăm năm
Mây xám co ro mặt trời ủ rũ
Kìa đáng ai, nghiêng ngã phím dương cầm...

Phạm Thị Minh Hưng

ÁO TRẮNG NHỚ NHUNG

Ở kia em đứng chờ ai,
Mà đôi mắt biếc u hoài ngóng trông.
Kiêu sa áo lụa trắng trong,
Tóc thè óng ả một dòng suối mơ.
Tay ngoan búp nõn mặng tơ,
Áo bay gió nhẹ lơ thơ nắng chiều.
Hàng dừa bóng đổ cô liêu,
Có ai hò hẹn hắt hiu phố buồn...
Tuổi hoa dẹt ước mơ hồng,
Vấn vương nắng sớm bành bồng tóc mây.
Tìm ai ghé đá hàng cây,
Giảng đường vắng ngắt giảng đầy nhớ nhung.
Nào ai biết sợi tơ chùng,
Vô tình gió bụi mịt mùng cuốn xa.
Nơi đâu bến đỗ thuyền qua,
Bâng khuâng nỗi nhớ... Biển ngà xanh xao...

Phạm Thị Minh Hưng